

ἀθρακωτὸς ἐπίθ. ἀμάρτ. ἄθρακωτὸς Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀθρακώνω.

Πεπυρακτωμένος: ἄθρακωτὰ εἶναι τὰ καρβόνια.

ἀθράκωτος ἐπίθ. Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.) ἀρθράκωτος Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀθρακωτὸς τοῦ ἀρκτικού α προσλαβόντος σημ. στερήσεως διὰ τοῦ ἀναβιβασμοῦ τοῦ τόνου. Ἰδ. ἀ- στερητ. 2 α.

1) Ὁ μὴ πεπυρακτωμένος, ἐπὶ ἀνθράκων ἔνθ' ἄν.: Καρβόνια ἀθράκωτα Τραπ. 2) Ὁ μὴ ἀνημμένος Πόντ. (Τραπ.): Τὸ μαγκάλ' ἀθράκωτον ἔν' (τὸ πύραυνον δὲν εἶναι ἀνημμένον).

ἀθράνευτος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀθράνευτους Μακεδ.

Τὸ ἀρχ. ἐπιθ. ἀθράνευτος.

Ὁ μὴ ἐκταθὲς ἐπὶ σανίδος πρὸς κατεργασίαν, ἐπὶ δέρματος.

ἀθρεφτος ἐπίθ. Ἡπ. — Λεξ. Γαζ. (λ. ἀτροφος) ἀθρεφος Ἡπ. ἀθριφους Ἡπ. (Χουλιαρ.)

Ἐκ τοῦ μεταγν. ἐπιθ. ἀθρεπτος. Τὸ ἀθρεφος ἐκ τοῦ θέμ. τοῦ ἐνεστ. τοῦ ρ. θρέφω.

1) Ὁ μὴ τραφεὶς, ὁ μὴ βοσκηθεὶς ἔνθ' ἄν.: Ἀφησες τ' ἀρνὶ ἀθρεφο Ἡπ. Τὰ ἔχ' ἀθριφα τὰ ζὰ φέτον οὐ κόσμους ἀπ' τὴν ξέρα Χουλιαρ. 2) Ἰσχνός, λιπόσαρκος Ἡπ. (Χουλιαρ. κ. ἀ.): Μοσχάρι ἀθρεφτο Ἡπ. Συνών. ἀπαχος, ἀτροφος.

ἀθρησκος ἐπίθ. λόγ. σύννηθ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. θρησκος.

Ὁ μὴ τελὼν τὰ ὑπὸ τῆς θρησκείας ἐπιβαλλόμενα, οἶον νηστείας, προσευχάς κτ., ἀσεβής: Ἀθρησκος ἄνθρωπος.

ἀθρονιά ἡ, Πελοπν. (Δημητσάν.)

Ἀγνώστου ἐτύμου. Πιθανῶς σχετιστέον πρὸς τὸ μεταγν. οὐσ. θρόνον—ἄνθος ἢ βοτάνη εὐχρηστος ὡς φάρμακον ἢ φίλτρον.

Τὸ ζιζάνιον περιαλλόκαυλον τὸ ἀρουραῖον (convolvulus arvensis) τῆς τάξεως τῶν περιαλλοκαύλων (convolvulaceae). Συνών. περιπλοκάδα, ἡμερο περιπλοκάδι (ἰδ. περιπλοκάδι). Πβ. ἄγριο περιπλοκάδι (ἰδ. περιπλοκάδι), τοῦ καλογέρου τὸ χορτάρι (ἰδ. χορτάρι). [**]

ἀθρόνιστος ἐπίθ. Κρήτ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *θρόνιστος < θρονιάζω.

Ὁ μὴ ἐγκαινισθεὶς, ἐπὶ ἐκκλησίας, ἐπὶ τοῦ θρόνου τῆς ὁποίας δὲν ἐκάθισεν ἀρχιερεὺς ἐγκαινιάζων αὐτήν.

ἀθρουβάλιστος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀθραβάλιστος Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *θρουβαλιστός < θρουβαλίζω, παρ' ὃ καὶ θραβαλίζω.

Ἀθρυμμάτιστος, ὁ μὴ μεταβληθεὶς εἰς θρύμματα. Συνών. ἀθρούλιστος, ἀθρυφτος. Πβ. ἀθρυμμούλλιστος.

ἀθρούλιστος ἐπίθ. Κρήτ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *θρουλιστός < θρουλίζω.

*Ἀθρουβάλιστος, ὁ ἰδ.

ἀθρυμμούλλιστος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀθρυμμούλλιστος Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *θρυμμουλλιστός < θρυμμουλλίζω.

Ὁ μὴ μεταβληθεὶς εἰς ψυχία, ἐπὶ ἄρτου: Ψωμὶν ἀθρυμμούλλιστον.

ἀθρυφτος ἐπίθ. Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.) ἀρθυφτος Πόντ. (Χαλδ.) ἀθρυβος Πόντ. (Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) ἀρθυβος Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἐπιθ. ἀθρυπιος.

1) Ὁ μὴ μεταβληθεὶς εἰς θρύμματα, ἐπὶ ἄρτου θρυπτομένου ἐντὸς τῆς τροφῆς, ἔνθ' ἄν.: Τὸ ψωμὶν ἀθρυφτον ἔν' Τραπ. Συνών. ἀθρουβάλιστος, ἀθρούλιστος.

2) Ὁ μὴ περιέχων θρύμματα, ψυχία Πόντ. (Σάντ. Τραπ.): Ἀθρυφτον ἔν' τὸ φαεῖν.

ἀθυμία ἡ, λόγ. πολλαχ. ἀθυμιά Λεξ. Βλαστ.

Τὸ ἀρχ. οὐσ. ἀθυμία.

Ἡ ἔλλειψις εὐδιαθεσίας, δυσθυμία, μελαγχολία: Ἐχω μεγάλη ἀθυμία. Μ' ἐπιασε μιὰ ἀθυμία.

ἀθυμίαςτος ἐπίθ. Πόντ. (Τραπ.) — Λεξ. Περίδ. ἀθύμιαστος Κρήτ. Χίος κ. ἀ. ἀθούμιαστος Σύμ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *θυμιαστός < θυμιάζω.

Ὁ μὴ θυμιαθεὶς ἔνθ' ἄν.: Ἀθούμιαστες μόλυκες σήμ-μερο τὲς εἰκόνες τοῦ σπιτιοῦ (μόλυκες = ἀφησες) Σύμ. Τ' ὁσπίτιν ἔμουν πολλὰ καιρὸν ἀθυμίαςτον ἔν' (ἡ οἰκία ἡμῶν πολὺν καιρὸν κτλ.) Τραπ. Συνών. ἀθυμιάτιστος 1, ἀλιβάνιστος.

ἀθυμιάτιστος ἐπίθ. Παξ. κ. ἀ. — Λεξ. Γαζ. (λ. ἀλιβάνωτος) ἀθυμιάτ'στους Ἡπ. (Ζαγόρ.) Μακεδ. ἀθυμιάτιστος Κεφαλλ. κ. ἀ. ἀφθυμιάτιστος Κύπρ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *θυμιατιστός < θυμιάτιζω.

1) Ὁ μὴ θυμιαθεὶς Κεφαλλ.: Δὲν ἀφησες κανένα ἀθυμιάτιστο. Συνών. ἀθυμίαςτος, ἀλιβάνιστος. 2) Μεταφ. ὁ μὴ ἐγκωμιασθεὶς Παξ.

ἀθυμος ἐπίθ. Λεξ. Λάουνδ. ἀθ'μους Μακεδ. (Σισάν.)

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἀθυμος.

Ὁ μὴ εὐδιάθετος, μελαγχολικός: Τ' εἶς κ' εἶσι ἔτο' ἀθ'μους;

ἀθύμωτος ἐπίθ. Ἡπ. Πόντ. (Κρώμν. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἀ.) — Λεξ. Λάουνδ. ἀθύμουντους Ἡπ. (Χουλιαρ. κ. ἀ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. θυμωτός < θυμώνω.

1) Ὁ μὴ ὀργιζόμενος ἢ ὁ μὴ ὀργισθεὶς ἔνθ' ἄν.: Αὐτὸς εἶνι ἀθύμουντους ἀνθρουπους Ἡπ. Δὲν μπόρῃσα νὰ τὸν ἰδῶ κάμμιὰ φουρὰ ἀθύμουντου Χουλιαρ. Αὐτὸς ἀθύμωτος ἔν' Χαλδ.

